

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST nr. 26.894 van 4 mei 2009 in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 10 juni 2008 waarbij de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2008 om 10h00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LÉNELLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2007 dient verzoeker bij de Belgische diplomatieke post in Marokko een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op basis van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juni 2007 treft de gemachtigde van de minister een beslissing tot uitstel inzake de beslissing tot afgifte van een visum.

1.3. Op 30 mei 2008 beveelt de rechtbank van 1^e aanleg in kortgeding verweerder om binnen de 7 dagen na het advies van het openbaar ministerie een beslissing te treffen inzake de afgifte van het visum.

1.4. Op 10 juni 2008 beslist de gemachtigde van de minister om de in punt 1.1. vermelde aanvraag te weigeren. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 12 juni 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker werpt op dat alvorens recht te doen de zaak dient vastgesteld te worden voor een Franstalige kamer. Verzoeker stelt dat dit des te meer aangewezen is aangezien de modaliteiten om beroep in te dienen in de bestreden beslissing opgesteld zijn in de Franse taal. Verzoeker verwijst verder naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet en herinnert eraan dat hij het Frans als proceduretaal heeft gekozen.

2.2. Uit het gegeven dat de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing in het Frans de beroepsmogelijkheden omschrijft, kan niet afgeleid worden dat verzoekers zaak moet vastgesteld worden voor een Franstalige kamer. Een dergelijk wetsartikel is de Raad niet bekend en verzoeker toont het ook niet aan.

2.3. Artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen. Zo nodig, en inzonderheid op verzoek van een der partijen, wordt beroep gedaan op een vertaler; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat. In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.”

2.4. Uit bovenvermeld artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet kan niet afgeleid worden dat wanneer verzoeker voor zijn akten en verklaringen het Frans kiest, zijn zaak voor een Franstalige kamer dient vastgesteld te worden.

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker in hoofddorde de schending op van de artikelen 41, §1 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken), alsook de schending van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij zijn visumaanvraag ingediend heeft in het Frans aangezien dit de enige landstaal is die hij beheerst. Hij stelt dat al de contacten die zich in zijn zaak hebben voorgedaan met de Ambassade, de Dienst Vreemdelingenzaken, het parket en de politiediensten in het Frans hebben plaatsgegrepen. Verzoeker hekelt het feit dat de motivering van de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld en dat al de overige gegevens, namelijk de aard van de beslissing, de identiteit van verzoeker, de wettelijke bepalingen op grond waarvan de visumaanvraag gebaseerd is, de identificatie van de overheid die de beslissing heeft opgesteld, in het Frans zijn opgesteld. Verzoeker ziet hierin een schending van de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken. Verzoeker benadrukt dat hij het Frans heeft gehanteerd tijdens de ganse procedure, dat ook de interviews met zijn echtgenote in België hebben plaatsgegrepen in het Frans en dat derhalve de ganse beslissing in het Frans diende opgesteld te zijn.

3.3. Volgens verweerder zijn de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken niet van toepassing op gevallen waarbij een vreemdeling zich tot een Belgische diplomatieke post in het buitenland wendt. Verweerder stelt dat deze wetten er toe strekken oplossingen te bieden voor de specifiek Belgische problematiek van de opdeling in drie taalgebieden, de afbakening van deze gebieden en de regelingen in de randgemeenten en dat zij erop gericht zijn iedere burger toe te laten met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal. Volgens verweerder is verzoeker geen Belgische ingezetene en heeft hij derhalve geen belang bij het bewaren van de taalpariteit die behoort tot de specifieke Belgische staatsproblematiek. Verweerder voegt er nog aan toe dat indien het werkelijk de doelstelling zou geweest zijn van de wetgever dat de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken ook van toepassing zouden zijn op de gevallen waarbij een vreemdeling zich tot een Belgische diplomatieke post in het buitenland wendt, dit de facto de onwerkbaarheid tot gevolg zou hebben van het vereiste van de gelijklopende numerieke getalsterkte van de taalkaders. Verweerder specificeert dat dit per hypothese zou inhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel die oordeelt over de visumaanvragen enkel Franstalige ambtenaren zou kunnen tewerk stellen aangezien er nagenoeg geen Nederlandstalige visumaanvragen zouden worden ingediend. Dit zou volgens verweerder essentieel in strijd zijn met het vereiste van evenwicht tussen de taalgemeenschappen wat de ambtenaren tewerkgesteld bij de overheidsdiensten betreft. Verweerder voegt er ten overvloede nog aan toe dat verzoeker slechts een voorgedrukt formulier dient in te vullen waaruit niet zonder meer de gevolgtrekking kan worden gemaakt dat verzoeker aldus in het Frans de aanvraag tot het bekomen van een visum zou hebben ingediend.

3.4. Verzoeker repliceert dat de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken wel degelijk van toepassing zijn, aangezien de bestreden beslissing uitgaat van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet van het Belgisch Consulaat-generaal te Marokko wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de beslissing. Volgens verzoeker dekt de term "particulier" waarvan sprake in de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken ook de vreemdeling die zich bevindt in het buitenland en die zich in verbinding stelt met een centrale dienst in België. Verzoeker voegt eraan toe dat geen enkele bepaling van de Taalwet Bestuurszaken stelt dat het niet van toepassing is op vreemdelingen die zich in het buitenland bevinden en die in contact treden met een centrale dienst in België.

3.5. Het kan niet betwist worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken die de bestreden beslissing getroffen heeft, een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Schoolvoorbeelden van centrale diensten zijn de ministeries als dusdanig (cf. V.C.T., nr. 133 van 26 november 1964, geciteerd in "Taalgebruik in bestuurszaken", auteur(s): T. De Pelsmaeker, L. Deridder, F. Judo, J. Proot, F. Vandendriessche, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, 2004, p.39).

3.6. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Algemeen wordt aangenomen dat onder “particulieren” in de zin van hogervermelde bepaling, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225). Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld, doch niet de vreemdelingen die in het buitenland vertoeven. De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende: “(...) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.(...)” “ In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat: (...)“(...) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.(...)”. De hierboven gehanteerde termen ‘burger’ en ‘inwoner’ wijzen op ingezetenen van een stad of staatsgemeenschap. Verder dient zoals de verwerende partij terecht opmerkt, de taalregeling te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting terzake op dat “ (...) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)”. Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat: “(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De Regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (...)”. Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt. Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964 dat uitdrukkelijk stelt dat indien het als normaal voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van een landstaal bedienen in deze taal door de centrale diensten geantwoord wordt, dit geen wettelijke verplichting is (zie V.C.T., nr. 133, 23 november 1964 in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken.

3.7. Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient verwezen te worden naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken. Luidens deze bepaling gedragen de centrale diensten zich in hun binnendiensten naar de taalregeling zoals voorzien in artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken, met dien verstande dat de taalrol

bepalend is voor het behandelen van zaken vermeld onder A, 5° en 6° en B, 1° en 3° van genoemde bepaling.

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

3.8. Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (cf. RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: “Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie «affaire localisée ou localisable» est empruntée à l'arrêté royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite : «on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in *Pasin.*, 1963, p. 968). »

Indien de zaak niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België, dient dus te worden teruggevallen op artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken. Onderhavig geschil betreft geen ambtenaar van een dienst. Een vreemdeling die een visumaanvraag indient in het buitenland kan niet beschouwd worden als de in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 2° bedoelde particulier (cf. supra punt 3.6.). In deze dient derhalve het in artikel 17, §1, B van de TAALWET BESTUURSZAKEN, 3° bedoelde criterium toegepast te worden, namelijk de taal van de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen (cf. « Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut». Voir (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in *Pasin.*, 1963, p. 968) en « la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère » (Doc.parl., Sén., sess.ord.1962-1963, n°304, p.21), » c'est- à- dire « en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique » (C.E., 12 novembre 1968, n° 13.208), geciteerd in GOSSELIN F., « *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966* », Kluwer, 2003, p. 190).

3.9. Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker blijktens het administratief dossier opgedragen was aan een ambtenaar (A. H.) die in de zaak van verzoeker in het Nederlands opgestelde brieven en mails verstuurt en ook finaal de in het

Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de betreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

3.10. Daar waar verzoeker stelt dat al de overige gegevens, namelijk de aard van de beslissing, de identiteit van verzoeker, de wettelijke bepalingen op grond waarvan de visumaanvraag gebaseerd is, de identificatie van de overheid die de beslissing heeft opgesteld, in het Frans zijn opgesteld, dient de Raad vast te stellen dat dit gegevens zijn die opgenomen zijn in de akte van betekening (*acte de notification*) van de in het Nederlands opgestelde beslissing. Het feit dat het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca de bestreden beslissing in het Frans betekent, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing die in het Nederlands opgesteld is.

3.11. De schending van artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken kan niet dienstig in onderhavig geschil worden opgeworpen. Onderhavig geschil betreft immers niet de afgifte van een getuigschrift, verklaring, machtiging of vergunning en evenmin een akte dat dient omschreven te worden als een geschrift waarin een handeling wordt opgetekend en dat dient om de handeling te bewijzen (cf. R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R. Gent, Story-Scientia, 1983, 76). Bovendien is verzoeker geen particulier zoals bedoeld in de Taalwet Bestuurszaken (cf. punt 3.6.).

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.12. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de reden waarom ze gemotiveerd wordt in het Nederlands terwijl de overige gegevens in het Frans zijn opgesteld, waardoor volgens verzoeker artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn.

3.13. Voor wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft: de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 22 mei 2001, nr. 171.402).

3.14. De door verzoeker aangehaalde geschonden bepalingen leggen bovendien niet op dat de overheid in de beslissing moet uiteenzetten op welke manier ze de Taalwet Bestuurszaken toepast.

3.15. Voor zover verzoeker de schending opwerpt van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” acht de Raad het tweede onderdeel van het middel onontvankelijk, aangezien verzoeker nalaat te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

Het tweede onderdeel van het middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3.16. In de repliekmemoirie werpt verzoeker op dat indien het eerste middel niet gegrond wordt verklaard, de zaak alleszins in toepassing van artikel 39/14, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld te worden voor een Franstalige kamer.

3.17. Artikel 39/14, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“ Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

3.18. Aangezien in deze wordt teruggevallen op artikel 17, §1, B, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, dat het gebruik van een welbepaalde taal voorschrijft, vindt artikel 39/14, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing.

Op het in de repliekmemoirie opgenomen verzoek om de zaak vast te stellen voor een Franstalige kamer wordt derhalve niet ingegaan.

3.19. In een tweede middel werpt verzoeker in subsidiaire orde de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het voorzichtigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een manifeste beoordelingsfout op, machtsoverschrijding, een gebrek aan bewijs en motivering. Verzoeker gaat in vijf onderdelen in op de diverse vaststellingen in de bestreden beslissing en levert hier kritiek en commentaar op en levert aposteriori verklaringen ervoor.

3.20. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Op datum van 22/05/2007 werd er op basis van artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer B. K. C., geboren te Midar, van Marokkaanse nationaliteit; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/04/2007 werd afgesloten met mevrouw Z. T., geboren te Masdoura-Fès, van Marokkaanse nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21; Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde. Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde. Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is: Mevrouw verklaart dat ze haar echtgenoot leerde kennen in augustus 2006 toen zij naar Marokko ging naar aanleiding van het huwelijk van haar zus; de man daarentegen verklaart aan de ambassade dat zij elkaar leerden kennen op een huwelijk in 2004 (dit terwijl de vrouw in juli 2004 naar België vertrok teneinde zich te vervoegen bij haar eerste echtgenoot). Volgens de aanvrager hadden zij na deze eerste ontmoeting enkel telefonisch contact tot de vrouw in maart 2007 naar Marokko terugkeerde om er in april 2007 met hem te huwen. Beide echtgenoten leggen aldus tegenstrijdige verklaringen af aangaande de kennismaking. Mevrouw Z. verklaart aan de politie gehuwd te zijn in april 2007, maar kan zich de exacte huwelijksdatum niet meer herinneren. Verder verklaart de vrouw in juli 2007 naar Marokko te zijn gereisd en er aldaar zwanger geworden is. Het Parket merkt echter op dat uit het verhoor niet blijkt bij wie zij toen verbleven heeft; de vrouw spreekt bovendien op geen enkel ogenblik over haar echtgenoot en ze legt geen bewijs voor van haar aanwezigheid in Marokko op dat moment. De aanvrager is 8 jaar jonger dan mevrouw Z., wat erg ongebruikelijk is in de moslimcultuur. Mevrouw

Z. vestigde zich in België op basis van een huwelijk met een 17-jaar oudere Belg. Amper 3 maanden na ontvangst van haar identiteitskaart werd een einde gesteld aan de samenwoning. Het parket stelde een onderzoek in naar dit huwelijk, temeer daar de vrouw eerder al het plan had om te huwen maar dit huwelijksvoornemen werd afgeblazen amper een week voor de trouwdatum. Uit het politieonderzoek blijkt verder dat mevrouw verklaart dat op het moment van hun ontmoeting de aanvrager nog niet gescheiden was. Nochtans blijkt uit de voorgelegde huwelijksakte en het verslag van de ambassade dat meneer verklaart dat hij celibatair is. Het dossier bevat dan ook geen echtscheidingsakte aangaande het voorgaande huwelijk van de man, waardoor de man wordt beschouwd als zijnde bigaam, wat tegenstrijdig is met de Belgische Openbare Orde. Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade het gevoerde politieonderzoek, waaruit blijkt dat de man nog niet gescheiden was op het moment van de ontmoeting terwijl de aanvrager zelf dit verzwijgt, het huwelijk door de ouders werd georganiseerd, het totale gebrek aan kennis van de echtgenoot aangaande leefgewoonten, hobby's en toekomstplannen, de tegenstrijdige verklaringen van de echtgenoten met betrekking tot de kennismaking en het eerdere dubieuze huwelijk van de vrouw waardoor zij zich kon vestigen in België, besluit het Parket van de Procureur des Konings te Brussel (ref. 2663/07/2290/04/2090/03) dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft uit hoofde van de man. Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen Z. T. en B. C. afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

3.21. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht en de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur", verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.13. en 3.15.

3.22. Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

3.23. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

3.24. Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de

rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

3.25. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Artikel 27, §1, derde lid van het WIPR bepaalt dat “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien.

3.26. Langs de andere kant is de Raad echter wel bevoegd zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad de wettigheid van de motieven van de beslissing mag en dient na te gaan.

3.27. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden. Gelet op het gestelde in punt 3.25. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des konings te Brussel dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder maar hij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en “*niet het recht op gezinshereniging open*”. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.28. In een derde middel werpt verzoeker in subsidiaire orde de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (IVRK), alsook de schending van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* en de zorgvuldigheidsplicht. Tevens werpt verzoeker een manifeste beoordelingsfout op, machtsoverschrijding en een gebrek aan motivering.

3.29. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan wat het gevolg is van de weigering van het visum gezinshereniging op zijn familiaal leven in het licht van artikel 8 van het EVRM en poneert dat de bestreden beslissing dit artikel schendt omdat hem een familiaal leven ontzegd wordt met zijn echtgenote en zijn kind. Hij vervolgt dat het gemeenschappelijk kind dat hij heeft met mevrouw Z. eveneens het recht heeft om bij zijn beide ouders te leven, waarbij hij verwijst naar artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het IVRK. Verzoeker geeft toe dat de directe werking van artikel 3 van het IVRK betwist wordt, maar volgens hem heeft de Belgische staat zich door het ratificeren van het IVRK ertoe verbonden om bij elke beslissing rekening te houden met het belang van het kind. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van arbeidsrechtbanken en rechtsleer. Hij concludeert dat de bestreden beslissing manifest geen rekening gehouden heeft met het belang van zijn kind en zelfs geen overwegingen wijdt aan artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het IVRK.

3.30. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht en de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.13. en 3.15.

3.31. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.32. Daargelaten de vraag of er sprake is van een zelfs maar beginnend feitelijk gezinsleven, nu verzoeker in Marokko verblijft en zijn echtgenote en vermeend kind in België, is het zo dat artikel 8 van het EVRM een inmenging in het gezinsleven toelaat, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoekers huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt en het visum niet toegekend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een vermeend schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoekers privé-belangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor Staten om gezinshereniging toe te laten op hun grondgebied.

3.33. Voor wat betreft het ingeroepen artikel 3 van het IVRK wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (cf. RvS 30 maart 2005, nr. 142.729). Zijn verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen. Verzoeker toont ten overvloede niet aan dat het belang van het kind in concreto inhoudt dat verzoeker op het Belgisch grondgebied dient verenigd te worden met zijn kind.

Het derde middel is niet gegrond.

3.34. Voor zover verweerder in fine van zijn nota vraagt de kosten ten laste te leggen van verzoeker wijst de Raad er nog op dat in de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Op het verzoek van verweerder wordt derhalve niet ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter,
mevr. M. EKKA,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. J. CAMU,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.